

[Knud Lind]

slag. Det er det, Venstre siger ja til, og det er derfor, det skrider konstant for Venstre. Man må sove konstant i timen, når man taler med miljøministeren.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg vil gerne spørge hr. Sønderby, om jeg forstod betragtningerne om, hvem der skulle forhandles med, rigtigt. Jeg forstod, at det var dem, der ville stemme for finanslovsforslaget. Er det rigtigt? Er det det, der er synspunktet i papiret her, som jeg har været lidt usikker på hvad betød? Hvis det er dem, der stemmer for finanslovsforslaget, vil jeg gerne spørge, hvordan hr. Sønderby vil finde ud af, hvem der stemmer for finanslovsforslaget. Hvis jeg nu f.eks. vil stemme for finanslovsforslaget, vil jeg afgøre det den dag, hvor vi stemmer om finanslovsforslaget. Så jeg vil gerne have at vide, hvem det er, hr. Sønderby mener man skal forhandle med.

SF har jo været et af de partier, der har drevet på for at få denne lovgivning vedtaget. Jeg troede, det var de partier, der ville stemme denne lovgivning igennem, der skulle finde pengene. Men det er måske Fremskridtspartiet – sådan var jeg ved at forstå hr. Sønderby – der skal inddrages i at finde finansieringen. Eller hvor er vi egentlig henne?

(Kort bemærkning).

Sønderby (V):

Det forventer jeg heller ikke af hr. Gade. Men hr. Gade inviterer jo selv til diskussionen ved at sige, at nu skulle forsvarsforligspartierne finde pengene, fordi hr. Gade vil tage dem på forsvarsområdet. Jamen det sagde jeg ikke at man skulle. Jeg sagde bare, at vi nu må sætte os ned og finde ud af, hvor vi skal finde pengene. Og det kan lige så godt være i samarbejde med den ene som med den anden, men pengene skal jo findes, inden finanslovsforslaget skal vedtages, for det skal gælde fra næste år, og så må vi sætte os ned og finde ud af, hvordan pengene skal findes. Som der står i bemærkningerne, vil regeringen finde ud af det, så det kan man finde ud af ved bare at lytte til regeringens forslag.

Duetoft (CD):

Jeg håber ikke, at der er nogen, der kunne finde på at gå hen i reolerne i baggrunden af

denne sal og slå op i de grønne hæfter fra sidste år. For hvis man gjorde det, ville man undre sig over, at Det Konservative Folkeparti og Venstres repræsentanter i dag fortæller, at de er så glade for lovforslaget. For rent faktisk skete der jo det, at de to partier var ganske voldsomme modstandere af beslutningsforslaget, da det kom i sin tid. Og er der nogen, der er fadder til det forslag, må det vel næsten være CD, for det var jo nogle underlige handlinger i sidste forår, der gjorde, at beslutningsforslaget faktisk blev vedtaget, nemlig nogle udtalelser af miljøministeren om en ressort, der ikke var hendes.

Derfor vil jeg gerne sige til hr. Gade: Lad nu være med at begå miljøministerens fejl og begynde at inddrage forsvaret. Det var jo faktisk for at undgå det, at beslutningsforslaget blev vedtaget. Derfor vil jeg opfordre til, at man ikke begynder at tage den del ind.

Selvfølgelig er det da glædeligt, at Venstre og De Konservative er blevet klogere. Men at stille sig op her og rose forslaget så meget, synes jeg er lige stærkt nok.

Vi siger selvfølgelig ja til forslaget. Og vi glæder os til gengæld over det. For os er det meget vigtigt – og det står også i forslaget – at det er projektorienteret. Det er ikke bare en pose penge, man sender over østpå; de er knyttet til nogle erhvervsudviklingsmuligheder, nogle strukturændringer, nogle skub frem, så vi er sikre på, at de har en virkning.

Jeg vil gerne som hr. Trøjborg understrege – og jeg gjorde det allerede, kan jeg huske, under behandlingen af beslutningsforslaget, hvor jeg fik et meget positivt svar fra ministeren, så det får jeg nok også i dag, hvis ministeren ikke bare siger, at det har ministeren sagt én gang – at jeg stadig væk synes, at den koordination af støtteordningerne er meget vigtig. Den lovede ministeren dengang netop at vurdere omhyggeligt. Det var jeg taknemlig for, og det håber jeg ministeren gør stadig væk.

Hvad angår pengene, er jeg enig med hr. Gade, for det kan jo ikke være meningen, at det er nogle mere eller mindre tilfældige forligspartier, der skal ud at finde dem. Men hvad enten vi får et valg eller ikke får et valg, og hvad enten vi får en finanslov eller ikke får en finanslov, er der altså 7 ud af 8 partier i dette Folketing, der har lovet hinanden at finde disse penge. Det må vi jo så gøre, og kan vi ikke gøre det på andre måder, må vi jo gøre det ved at sætte sagen på